

"Flashback Corner"

Thomas: Undra om det finns någon i trakten som funderat på att lägga ut en webbkamera....? Skulle vara kul att titta på när hemlängtan tränger på...

Pelle: En webcamera vore kul så man fick se annat än "grävåder" var för övrigt och besiktiga Mustangen i fredags och bara glada miner på förrättningen "äntligen en som kommer nercabbat mitt i vintern" va fan e re för vinter då det är runt nolla o snöslask... Annat var det då man fräste runt på Zundappen i 35-40 minus utan mössa för det var "fjantigt" att ha den på sig. Annat e re nu då sitter grabbarna med mössan djupt nerdragen på plajan i 35-40 plus... undra vem som var dummast... argumenterar just nu med min 21åriga son i ämnet.

Leif: Det var ni och vi i Gulsele som var dummast, utan mössa, vi trodde att vi var tuffa och att en massa flickor tittade på oss, vilket misstag!

Pelle: Glömmer aldrig då jag fick låna din moppe (Jag har i alla fall för mej att det var din) springstarten fick jag hjälp med (kan möjligen ha varit en Fram eller liknande med "pimpelgas" och 2:an ilagd) en iskall vinternatt endast ett snöskoterspår att åka på då jag kom fram till getfarmen så var näsan och öronen förfrusna men jag var i alla fall i bebodda trakter.

Jag släppte moppen i en snödriva just när jag passerat Olssons farm, försökte värma näsan o de svidande öronen. Vi hade tillbringat kvällen i en stuga långt ut i skogen möjligen så var det Tärnikbodarna som vi var i (Jeanette, Monica med flera stannade men jag var för liten för att få vara med så jag fick

låna moppen och åka hem) mörkrädd som jag var så var det en enorm bedrift att åka ensam genom natten. En annan episod jag kommer i håg mitt i smällkalla vintern (1975 tror jag) blev "akterseglad" i Junsele med orden det är "fullt i bilen". Då sprang jag hemåt men då jag kommit ungefär till rastplatsen vid Betarsjön så kom du som en ängel och stannade och snacka om fullt i bilen om jag inte minns fel så hade du en Saab och jag fick ligga på tvären i baksätet, så fullt var det! Minns detta med värme och du ska veta att jag många gånger skänkt dej en tacksamhetens tanke och ofta berättat om din goda gärning! Härligt att ge dej detta erkännande som du så väl förtjänat. Så än en gång TACK Leif jag glömmer det aldrig!!!

Leif: Ja det stämmer du var för ung att vara med oss lite äldre, men den skadan tog du väl igen sedan. Händelsen med Saaben kommer jag däremot inte ihåg, man börjar väl bli gammal.

Pelle: Det var väl så att det var mer värt för mej och för dej var det en normal vänlig handling som saknade värde att lägga på minnet, men som sagt när jag behövde det som bäst så bromsade du in och med skohorn och konsistensfett så klämdes jag in i värmen vi var 6 eller 7 pers, har för mej att Doddis var med (Thomas Svensson) "med flera" som Åke Gunnarsson alltid brukade säga. Minns även att strax före dig hade en bil av bättre märke passerat med gott om plats i bilen.

Mopperesan kan jag memorera i detalj, stjärnklar natt, skarsnö och ett skoterspår att följa. Inget ljus på moppen och instruktionen va "stannar du så får du gå, för du får inte i gång den en gång till. Dra i pinnen så gasar du o släpp så stannar du, då finns lite bakbroms men det behöver

du inte tänka på, bara gasa". Hmm vi starta på 2:an... sen så bar det iväg, ville visa att jag stod pall hade inte kört moppe innan och säga att jag var mörkrädd aldrig i livet, då var det bättre att plågas.

Leif: På tal om annat, jag undrar om det finns datorer norr om Gävle, Eilert har en. För det finns ju så många från Lillsele, Gulsele, Gultjal och Brattsele som aldrig skrivit på hemsidan. Per på tal om moppar visst köpte jag din moppe till min äldsta grabb eller är jag ute och cyklar.

Pelle: Vet inte för den lämnade jag kvar, då jag drog söderut tror att Lasse tog över den i första läget sen var Anders Bergmans KS100 med i spelet, var i alla fall en röd KS50 med aphängare 😊 På tal om att skriva på hemsidan undrar det samma, det finns ju "Sjö, Tjal o Masaträskara" 😊

Pelle: En avdelning "skröner" vore i och för sig ganska kul Kurt, efter 30 år i Värmland så har man ju hört en del... Exempelvis "hemska nätter i V-olles koja" V-olle var namnet på kaminen i en gammal skogshuggarkoja som vi brukade övernatta i på vinterloven som grabbar. Framlidne kraftkaren Gösta Berglund hade skrivit på väggen om sina upplevelser på 30-talet.

Leif: Pelle var låg V-olles koja jag har ingen aning men det är väl som jag sa tidigare man börjar väl gammal.

Pelle: Den låg... man åker över dammen (Gulsele) sedan så efter ca 300 meter så vänder man norrut efter myrkanten ca 3-4 km svårt att säga avståndet men jag skulle hitta dit i mörkret än i dag. Det var en liten skogshuggarkoja en grå och oansenlig måtten var ca 2.5x2.5m med en

väggfast 2 våningssäng, ett skåp/skafferi englasfönster (sex små rutor) en bänk under fönstret, sedan kaminen som vi namngav kojans efter. Var en ca 30x30x55cm lång historia med ett enkelt rökrör som gick rakt genom taket i fronten på kaminen så var det en ugglas i gutjärn som fungerade som primärluftspjäll (om man vred på ugglan i lodrätt ställning så öppnade sig spjället så att ögonhålorna blottade elden) ugglan såg på oss med sina lysande ögon... Lika ruggigt som fascinerande och namnet på ugglan/kaminen var V-olle. Därav namnet V-olles koja.

På väggen så stod det skrivet med vacker handstil i blyerts "å jag hugger kolved" Gösta Berglund vintern 1936... Gösta var man rädd för, naturligtvis helt utan anledning men ändå.

Plötsligt en natt så exploderar en av sex sex glasrutorna så splittret ryker, stearinljusen blåses ut och en kraftfull explosion hörs strax utan för väggen...

Roger: Som gammal "anläggare" vet jag exakt var V-olles ligger.....undrar om den finns kvar? Lasse.G & Anders.G (plus en massa andra) ...minns ni de enorma dammanläggningarna vi byggde på andra sidan "störvägen". ....Inte konstigt man hamnade i vattenkraftsbranchen.

Leif: Är det Gulins koja mitt emot våran stuga på Gultjal ni pratar om. I så fall finns den kvar och är i ganska bra skick och Roger gammal är väl att ta i eller hur.

Christer: På tal om att vara "rädd för" Gösta Berglund var ju en enormt duktig Båtbyggare, mins då han hade sin verksamhet på andra sidan Ångermanälven i Hundsele strax

nedanför Brattsele. ...han handhyvlade alla bräder till Båtarna och var ju glad i Öl.. så han hade satt ut en ölflaska för varannan bräda han hyvlade ....men den jag var mest rädd för var Ingvar Törn om någon minns honom. ...han bodde lite överallt där det fanns fyra väggar att tillgå.

Roger: Fast mest rädd var man nog för Gulin´s hunna 😊

Pelle: Nej inte Gulins det var rena herresätet jämfört med V-olles. Törn var stark som en ox och i mina ögon lika snäll. Annat var det med jyckarna, cyklade på mors Monark med ett hoper Hälleforsare efter mej så cykeln, fick ett "race" som en bätter chopper och mjölksyran slog benen av mej då jag kastade mej in genom köksdörren på anläggget.

Kojan är sedan några år tillbaks borta, endast minnena lever kvar...

"V-Olle" Del 2 Prolog. För att alla skall förstå dramatiken i vårt läge så kan det vara på sin plats med lite fakta i målet. Tidigare på dagen hade vi nåtts av ett rykte att "en man med koppling till kojan" hade varit i delo med ordningsmakten och i samband med detta så hade han avlossat 7 skott medelst en älgstudsare genom en dörr. Vederbörande befann sig just nu på fri fot. (Sanninghalten i detta rykte var naturligtvis noll) men inte i vår värld... Åter till kojan. Det började med en skrapning mot väggen, Va va de... våra öron var på helspänn!!! Tystnaden var lika kompakt som ett kassaskåp, tiden gick äsch inget å bry sig i sedan en gång till och nu på ett annat ställe = max koncentration och adrenalinet pumpar... Så kommer den krossade rutan som

släcker ljusen, jag greppar en morakniv modell större. Samtidigt som jag reser mig upp ur sängen så kommer explosionen!!! Knallen blåser bort det sista tvivlet NU SÅ SKALL "NN" DRÅPA OSS!! Men aldrig utan strid tänker jag och slänger mig fram till dörren med kniven i högsta hugg och om de som då stod utanför verkligen hade vågat öppna så hade moraknivens blad för alltid förändrat mitt och en massa andra människors liv.

Epilog. I Som tur var så vågade inte mina vänner som på detta viset spelade mig o min kamrat ett spratt att visa sig. De begrep att de hade passerat en gräns utan återvändo.

Ojvarolandobettanmedflerafnissade

Gulins koja var inte den bara rakt över ån, nästan vid gäddhålet?

Leif: Ingvar jobbade jag med en sommar, vi grävde dike vid myra närmast vägen. Någon grävare behövdes inte, när han grävde det var som en grävare. Han behövde man inte vara rädd för. Om Gösta, blev han arg var det bara att springa 50m. Men jag håller med Roger, Gulins hundar sprang man fort förbi.

Roger: En annan stark personlighet som etsat sig fast i mitt minne är Harald Berglund... Glömmer aldrig hur imponerad man var när man såg honom likt en mink flyga över stockarna som låg framför flottningsutskovet i Gulsele. Nu bodde han ju inte i Gulsele utan i Uman mellan Mo och Eden, men ett starkt intryck gjorde han på smågrabbarna som av Bertil. K fått sommarjobb och när tillfälle gavs besökte Harald i hans egen lilla flottningskoja 😊

Leif: En undran, har du nåt minne av rumpa, när dom flottade timmer förbi Gultjäl, Gulsele... vilken syn det var. Åkte ni kälke i timmerrännan nån gång, det fick man ju inte göra, men ack så kul det var. Jag undrar om ni fick vara med på Gullebo när vi hade egna små danser nån gång, eller var ni för unga...?

Pelle: Roger, du var nog för liten för om jag minns rätt så hade vi den sista "dansen" runt 70-71 å då hade Roger glugg 😊. Vi åkte inte kälke i rännan men moppe o cykel var det. Jag hade den stora äran att vara en av de sista som var flottare på älven, ett manligt arbete. Vad gällande rompa så har jag en otroligt bra historia på sann basis "as usuales" men är dessväre kanske inte ok att skriva vad som helst för vår eminente Webmaster.

Kurt: Pelle, försök att få den så rumsren...

Pelle: Ok. I mitten på 90-talet så befann jag mej i det sydligaste av Sverige på en konferens. Vid min sida i baren så står det en (med mina mått mätt äldre Dam) som jag sett tidigare i samma sammanhang, hon talar Ångermanländska, och på frågan var kommer du ifrån så blir svaret " Jag kommer från XXX" Varpå jag säger "sjö, tjäl o Mossaträskara kom in o drick saft". Hon såg ut som om hon sett ett spöke, var har du hört detta??? I "Guscel" blev det självklara svaret av "Håka jons jonke". Hon berättar att hennes mor vid ett tillfälle sagt att " inget är som att mista oskulden då rompa går" å det gjorde jag...

Kurt: Ja det var ju också en historia, historien i sig är ju inte så märklig utan det märkliga är ju att hon möter en person som kommer från samma trakt och berättar ett ordspråk på hennes egen dialekt så långt borta, så märklig att

marken sjunker under hennes fötter över att världen är så liten, att hon plötsligt hör detta på sitt eget bygdemål. Att då i detta sammanhang berätta en anekdot från sin mor över hur glamoröst det var då vattenrallare passerade deras by, muskelgrabbar som intog deras värld några veckor på väg mot timrets mål Sandslån.

Min far var en driven flottare under många år, han berättade många fascinerande historier om detta "glamorösa" yrke så längre han levde, att vara flottaren på Ångermanälven, var både kult och hjältemodigt av dem som prövat detta farliga och djärva yrke. För de sista vattenrallarna är de sista säsongerna en stilla färd på stilla vatten mellan kraftverksdammarna med timmer på släp. Men då det en gång begav sig, var älven våldsamt och farligt att flotta timmer i, en älven så yster och nyckfull att det dagligen var fara för livet. Här en liten inblick i flottarlivet.

Min far jobbade med sitt flottarlag en dag uppgiften var att bryta upp en av alla dessa hopplösa brötar som bildades i forsarna, då de lämnade en sådan bröt då den rev, snurrar båten plötsligt runt och far får en smäll i huvet av en utstickande stock - faller ur båten och är försvunnen. De andra i båten har fullt upp med att hinna undan allt timmer, spanar väl förskräckta efter Valle, en halvtimme senare ser de honom vifta från stranden, ropa gick ju inte för dånet från forsens var öronbedövande. Han hade helt sonika dykt och simmat sig själv i säkerhet.

Roger: Mina Minnen från Gullebo kommer alla från valborgsmässoaftnar vi firade där 😊. Då var det ju oxå dans, men lillgrabb som man va så var det ju intressantare med alla fyrverkerier 😊....å du Pelle...Glugg har jag än 🤖.

Leif: Ja i timmerrännan var det både mc och moppe, men det vågar man ju berätta idag. När är du född egentligen Roger. Var ni med nån gång när vi hade baracken längst ner närmast kraftverket och hade bordtennis och lite annat smått och gott.

Christer: Ni pratar om Rumpan (städning av timmer efter Ångermanälven) Pelle och Leif Nilson ...du Leif N... jag har för mig att du var ett eller två år yngre än mig ...lång och tanig... har du minnen från rumpan, ...så att säga då den inte varade så länge. Jag som var äldre än dig minns. Jag var inte så gammal då flottningen slutade och det blev Bogsering via båt från Åsele till Hällby. ..Pelle? Vem är du? Borde jag ju veta som levat där ...i många år... jag har levat med rumpan sedan jag var 10 år så jag vet nog det mesta om detta... Hade dessutom en polare som hette Lars-Ove Jonsson vars pappa jobbat med detta hela livet och bodde på Brattfors... så jag kan fråga honom om det... så vi får klarhet i frågorna... om vi har några!

Pelle: ...sista Rumpan gick 1978, ett antal år efteråt så avlystes flottarleden och älven rensades upp. Jag arbetade med bl.a. Ove Walberg "Pitove" på Hällby-magasinet numera avliden. Har en nästan ännu märkligare "nål i höstack anekdot" angående Ove och en kvinna från Brattfors.

Vid en av mina tågresor till Huvudstaden så satt jag bredvid en kvinna, hon satt och läste i ett maskinskrivet ark. Jag kunde inte hålla mig utan kommenterade att "det är inte var dag som man ser ett maskinskrivet ark nu förtiden" Nej svarade hon ,men jag har ingen dator. Det var en vacker dam i 65+ åldern som arbetat hela sitt liv som lärarinna berättade hon.

Min första arbetsplats var i Hällaström, då bodde jag i Brattforsen (möjligen kan hon ha sagt Brattsele). Jag berättade att jag hade bott i krokarna så det var inte svårt att fortsätta vår konversation. Gissa om jag blev förvånad då hon berättade att hon blivit bjuden på en åktur i Oves Walbergs bil, detta var en stor sensation i Hälla sa hon, att hon den nya lärarinnan lät sig skjutas av en av pojkarna i byn. Vidare så berättade hon att en av eleverna hade skrivit om detta "det har varit biltävling i byn och Ove Walberg vann med 11 varv" skrev ynglingen.

Jag berättade då att jag för 25 år sedan arbetat med Ove samt ytterligare saker som lag lämnar därhän 🤔. Det kallar jag ödets nycker... dessvärre kommer jag inte i håg damens namn men någon annan kan ju sitta inne med info det lär ju inte drälla med så studerade kvinnor från Brattsele/Brattfors. Ovanstående kan ha inträffat på 50-talet.

Pelle: En kommentar till Kurt, vårt arbete med flottning hade väldigt lite att göra med de kraftkarlar som rände den vilda älven en gång, även om vi fick ta i så man kräktes om man ville och det gjorde man i bland.

En händelse: Det drällde stundtals av turister som tog kort på oss då det var exotiskt med flottning. I vårt flottarlag fanns en ståtlig karl med snuggan i munnen fåordig som sinnebild av en norrlänning med stålgrå blick, han stod i fören på flottarbåten, foten på relingen, full gas, kroppstyngden vilande på båtshaken rakt mot utskovsluckan vid timmersläppet i Hällby vid "sista chansen" rusade han bak till hytten o slog back i maskin + full gas och mitt hjärta kunde "återgå till näringarna" som Åke Gunnarsson brukade säga. På den självklara frågan VARFÖR GJORDE DU

SÅ!!! Blev svaret "Man måste ju possera" (turisterna) 😊😄.

Leif: Jo Christer jag är -55a så jag är något yngre. Men som du vet har vi sommarstället på Gultjäl och rumpa stannade nästan alltid där för att äta, endera lunch eller middag, dels för min morfar Erik Strandberg körde bogserbåten och då fick man åka med ibland. Jag tror Eilert vet en hel del, jag har för mig att rumpa låg över på deras lägda vissa år?

Barbro: Utflyttad från Brattsele 1964 då möjlighet till utkomst saknades. Med halva linneskåpet, stekpanna nedpackad gick färden mot storstaden i lånad vinterkappa. Jag var nätt och jämt "gärv" och skrämselfhickan lurade i bakgrunden. Men jag har insett, att för Gud och norrlänningar är ingenting omöjligt. Apropå "rumpan": har någon hört talas om "rumpdrag"? Min far sa ibland till oss barn, när vi såg en chans att vidga vyerna: "Jag vill inte ha något rumpdrag med mig".

Barbro: SKOLBILEN rattades skickligt av Pelle Svensson. Vi skolbarn småkivades om vilka som skulle få sitta i framsätet. Det gick att klämma in några stycken där. Ett och annat finger blev väl klämt, men vad jag minns, så var stämningen god. Trångt kunde det bli när någon vuxen ville följa med och då rök ju också chansen till parkettplats. Ibland skickades beställda matvarukartonger med från Gustav Jansson, särskilt på lördagar. Vi gick ju i skolan även denna dag. En gång fick bocken Bruce från Nymyren på väg till Brattsele på friarfärd åka med i bilen. Lite ulldoft mer eller mindre spelade inte så stor roll. Fårgråt hade vi ju redan i ögonen, och på vintern var ullvantarna ofta våta och laddorna

gjorde också sitt till aromen. Lappskor var på modet, men jag lyckades aldrig förvärva några.

En skolkamrat hade tendens till näsblödning. En gång vid ett sådant tillfälle stannade Pelle bilen och jag fick springa in till en stuga för att be om hushållspapper. Frun i huset klippte snabbt av ett bättre, begagnat kalsongben. Det tjänade briljant sitt syfte. Kalsongben var förresten suveräna till disktrasor. Tala om återanvändning. Man var miljömedveten redan då. Tänk så duktiga människor var på att tillvarata saker och ting. Intet fick förfaras. Av ingenting gjordes någonting - nästan jämt. Rena ingenjörskonsten. Apropå laddor; jag arbetar ideellt på en Second-Hand-affär. Härondagen fick vi in ett par grå laddor till försäljning. Nostalgi!

Pelle: **Varför pojkeyklar har stång** | Pappa Gillis köpte mej en ny vit skinande blank cykel av märket "Brilliant original" den hade allt belysning och dessutom så var den hopfällbar. Detta faktum att den var hopfällbar skulle så småningom visa sig vara aningen ogenomtänkt med tanke på vem som skulle bruka den. Full fart på bakhjulet sedan ut i skogen bakom anläggnet på slingrande stigar med lockande hopp bokstavligt över stock o sten bar det av lyckan var fullkomlig... Snart nog så visade sig svagheterna i konstruktionen då gångjärnsfästet sprack av den omilda behandlingen en enkelrörsram till en vild grabb är inte att rekommendera helt klart. Men konstruktionen hade sina fördelar helt klart exempel då vi var nere vid Biskopselesbron och skulle göra om Ingvar Törnqvists "bedrift" att cykla uppe på spannet så var möjligheten att fälla ihop cykeln obetalbar för det enda svåra var egentligen att få upp cykelskrället i

spannets början då spannet sluttade brant då kom denna lilla finess väl till pass. Väl uppe så var det som att cykla var som hellst fast med ca 80 cm vingelmån o det fixade man ju lätt på vägen. Det enda man hade vett o vara rädd för var att vi skulle bli tagna på bar gärning. "Ungt folk dör lättare än gammalt" skrev Frans G Benktsson i sin bok Röde Orm. Sensmoral köp aldrig en cykel utan övre stång till en grabb.

Leif: På min första stora cykel jag fick Pelle, på den bröt jag näsbenet på stigen mellan anlägget och stora vägen. Jag hade aldrig haft cykel med handbroms tidigare man man var ju tvungen att prova, med andra ord jag flög över styret rakt i en sten, det var inte kul.

Pelle: Ja du Leif den stigen har krävt sina offer alltid finfina vattensamlingar då det regnat så man blev rejält smutsig till mor Irmas förtret.

Barbro: Nyligen bortgångne Ingemar Johansson-INGO blev världsmästare i boxning 1959. Den sommaren var jag 13 år gammal och hade tjatat mig till en plats bland plantsättarna hos min morbror, förmannen. I efterhand kan jag förstå hans motargument. Min CV var tämligen blank och han kunde nog inte i sin vildaste fantasi föreställa sig, att jag skulle kunna utföra en arbetsprestation som motsvarade dagpenningen. Tydligen, för nästa år återanställdes jag. Arbetet var slitsamt. Förutom den egna bördan skulle plant bäras med uppför berget en sträcka på c:a 3 km. Sedan blev det att borra och plantera. Efter en tid hade händerna valkar, ryggen värkte och man tänkte: aldrig mera. Nästa sommar var detta glömt, och börsen gapade tom.

Några arbetskamrater bodde kvar i Kronstugan över veckorna. Natten, när Ingo skulle boxas, blev för de flesta sömnlös. Jag har för mig att man vandrade ner till byn för att lyssna till referatet. Var det vanligt med transistorradio då? Så bröt stora Ingo-febern ut! Morbrors båt skulle namnas till: just det ...INGO. Jag fick göra bokstavsförslagen.

En dag, när vi planterade i högt gräs, tappade en av gossarna - numera finanslandstingsrådet - sin i realskolepresent, armbandsuret. Vi genomsökte området, en nästan omöjlig uppgift att försöka hitta denna. Jag kunde efter en stund höra mig ropa: "vad får jag i hittelön?" Lönen infann sig senare under året, när jag tappade MIN klocka under bärplockning. Den återfanns också. Vad hände med min karriär efter plantsättningen? Jag blev inte finanslandstingsråd, men fick kanske något som jag uppskattar mycket mer: arbetsglädje under resten av livet-50 år och har fortfarande. "Det ska böjas i tid det som krokigt ska bli".

Fortsättning följer...

Nertecknat, besökarna - Gulsele hemsida.

"Det var då det"

Del 2 av det skrivna i gästboken sammanställs så att ett nytt kapitel blir publicerat.

(Det senaste skrivna i denna text fylls på längst ner på sidan!)

Eilert: Nu är det som bäst i byarna, massor med snö -25 -30 på nätterna ca -18 på dagen i över en vecka. Nu är vedboden snart tom, är det långt till Thailand?

Christer: Eilert, om du inte varit i Thailand ..så skall du verkligen unna dig en resa dit. ...vill ju för fasiken inte att du skall hamna i samma situation som Sture och hans bröder Torsten o Göte. ...de bodde i Brattsele för er som inte vet ...de hade nog som längst åkt till Ö-vik o Sollefteå under sitt liv. ...det var långt för dessa personer. Jag brukade säga åt Sture som var en mycket god granne till oss att han skulle slå sig loss o åka på en utlandsresa ...men han bara skrattade o sa att det kostar för mycket. ...de trivdes bra i Brattsele och ansåg att de inte behövde detta... Thailand Eilert är fantastisk bara så du vet...

Leif: Eilert va ska du till Thailand för, det är väl bara att göra en iglo med kamin i, så blir det lika varmt som i Thailand. Till Pelle, min första stora cykel jag fick, på den bröt jag näsbenet på stigen

mellan anlägget och stora vägen. Jag hade aldrig haft cykel med handbroms tidigare man var ju tvungen att prova, med andra ord jag flög över styret rakt i en sten det var inte kul.

Lena: Eilert!! Jag och Jonas undrar vad du ska till Thailand och göra när du bor på en sån underbar plats!!!

Pelle: Eja! Våren kommer nog strax till Gulkäl, du får ge dej ut i skogen och fälla lite björk så det blir fullt i veboa och färskvæn är ju lättkliven då det är kallt å så värmer den ju som bekant onödigt många gånger. Skicka oss en nytagen bild på ett fruset landskap så värmer det i våra "gråväder" hjärtan. Såg att kommande vecka skulle bjuda på några riktigt fina soldagar för er där uppe, då är det bara att ge sig ut och pimpla abborre i solgasset det är få förunnat att kunna göra det i stort sett från "trappa". Och Leif den stigen har krävt sina offer alltid finfina vattensamlingar då det regnat så man blev rejält smutsig till mor Irmas förtret.

Eilert: Jag far inte till Thailand, idag är det -2 strålande sol, så valet var inte så svårt. Jag far nog opp på NYMYRA och titt på älgarna där.

Lena: Puh!! Jag blev riktigt rädd att min morbror tänkte fara iväg!

Nu kan jag hälsa på han när jag kommer upp!

Barbro: "Den längsta resan är resan inåt" skrev Dag Hammarskjöld. Inre eller yttre resor - det har sagts att den som gjort en resa har något att berätta. Upplevelser, intryck som berört eller upprört osv. Det förnämsta med resor för min del har många gånger varit att få komma hem igen till det som känns vant, till det som jag är rotad i och känner samhörighet med - så även efter Thailandsresan. Förnöjsamhet, ett utrotningshotat ord, men lyckliga de som drabbats av detta tillstånd. De, som genom att känna in och uppskatta det som står till buds, och blir livsnjutare och gör en kvalitetsresa på plats.

Kurt: Vilken inflationen det råder i att jaga upplevelser på annan strand än på Ångermanälven, den jakten är kraftigt överdriven. Den inre resan är den enda som består då livet är slut är sant. Mer filosofi och djupheter får plats i vår gästbok, den är guld värd.

Barbro: Från begynnelsen till modern tid... Denna hemsida innehåller ett filminslag om Tärnickasjön (jan.-09), och det yttras något om "återupptäckt sjö i modern tid". Denna sjö var något svåråtkomlig redan i början av 60-talet. Då arbetade jag som s.k. prickare i skogsstämpling på Tärnickeberget. Vi var ett antal

personer(5-10) som bodde i kojorna under arbetsveckan. Där blev jag bl.a. överbevisad av Olof Östlund om att han kunde vända en pannkaka i luften. Visst, den av FETT stänkande pannkakan gjorde en elegant volt i luften. En kväll beslöt Holger Nilsson och jag oss för att fiska i Tärnickan. Ömsom hoppande på tuvor och ömsom stakande oss fram bland sly och vass i något som liknade en eka, en rektangulär trälåda, tog vi oss fram till Tärnickan och fångade några laxar eller var det abborrar??

I detta sammanhang har jag blivit påmind om en annan sjö: Titicacasjön. Ett antal år efter Tärnickasommaren befann jag mig på väg från Bolivia till Peru. Med höjdsjuka (4000 m ö.h.) och efter en tågurspårning nådde vi sent omsider i kolsvart mörker Titicacas strand. Tacksamma över att ångaren "Ollanta" - en vitmålad skönhet i trä med kristalloljepsad mässing - inväntat oss, anträdde färden över vattnet. Resmålet var Machu Picchu, inkaindianernas då sista kända näste i Anderna. Tidigt vid soluppgången gick jag upp på däck och följde passagen mellan de av vass flytande öarna bebodda av människor och här och där en vassbåt.

Idag har så mycket av genuin naturmiljö exploaterats. Tänk att då inom räckhåll få återupptäcka platser som vildmarken kring

Tärnicken. Så, borta bra, men hemma bäst.

Pelle: Delar din uppfattning vad gällande resor Barbro att det bästa med en resa är hemkomsten. Men allt som man gör, alla som man träffar förändrar jaget och sakta förändras man till den man är i dag vilket inte är densamme som man var i går...

Barbro: Internationella kvinnodagen... Solförmörkelsedagen 1954 gick flyttlasset till min mors föräldrahem i Brattsele. Jag skulle börja 3:e klass. För att lära känna byns flickor inviterade jag dem till en dambjudning i lekstugan. I ett obevakat ögonblick tömdes godisskålen. Signalement fanns som stämde väl överens på några av byns grabbar. De hade tydligen nåtts av ryktet om ett taberas. Eftersom brottet numera är preskriberat så avstår jag från några namngivelser. Men det skulle förvåna mig, om inte denna händelse bidragit till den internationella kvinnodagens genomslagskraft.

Ädla drycker... Redan i 5-årsåldern introducerades jag i kaffedrickandets ädla konst. Mormor var före sin tid. Hos henne fick jag CAFFE LATTE. Varianterna har sedermera utökats. Någon mjökkonsument blev jag aldrig, men ändå stor vän till våra kor: Maj-Blom från Nymyra,

Snövit från Tjäl och Rosa, en hemmaprodukt. Vid några enstaka tillfällen hjälptes min kusin och jag åt att mjölka mosters kor, när hon var bortrest. Hon hade väggarna tapetserade med diplom på felfri mjölkleverans till mejeriet. När vi mjölkat avstod moster från leverans. Kanhända att något halmstrå hamnat i stävan när man duckat för kons svansföring i hennes försök att avhysa inkräktaren på mjölkpallen. Ibland kunde vi syskon, när vi uppfört oss någorlunda exemplariskt, få dela på en dricka. Tre näsor trycktes mot bordskanten för att utröna, att ingen snedfördelning skulle ske. Därefter släcktes törsten. Till jul visste överflödet inga gränser: då tilldelades vi varsin julmust. Det var nästan mer än man måktade med. Pelle: "Förmågan att idag tänka annorlunda än igår skiljer den vise från den envise". (John Steinbeck)

Nu ska vi prata bilar... Min första bil - det var ingen Mustang - men väl en liten ljusgrön träbil med röda hjul. (Dockor kom först senare in i sammanhanget) Efter diverse krockskador mot bordsben o.d. så bytte jag upp mig till en träbilarnas RR: en stor blå träbil med blanka navkapslar. Jag gick mina två första skolår i Eds skola. Dit kom man och berättade om Koreakrigets fasor. Det gjordes en insamling. Vi gick till prästgården och Tunstrands för

att lämna våra gåvor: För min del min kära blå bil. Min SISTA bil tog sig nätt och jämnt till skroten, där den drog sin sista suck. Dessförinnan hade den fått utstå en ganska omild behandling. En morgon på väg hem efter nattarbete somnade jag vid ratten. Bilen vek sig på mitten, hjulen vinklade sig och nosen var nedtryckt, och den såg allmänt ledsen ut. Det hjälpte inte hur jag vädjade: jag fick ta min portfölj och knata de 2 sista kilometrarna hem. Änglavakt?

Pelle: Min första bil var en röd Amazon som Bertil Karlsson hävdade var midjestyrd av spären att döma...

Kurt: Min första bil var en 67a BMW, även den fick vingliga hjul efter att ha studsat in i trottoaren i Västerås 1971. Polisen i Västerås visste nog vem man var fast man inte tänkte på det då, men sysselsatta var de allt pga en massa rallyfasoner på kullersten i stan. Men det var ju i Västmanland det, här pratar vi Ångermanland

Barbro: Ett parti hattar och mössor...

När jag varit på väg ut och mor fått en chans, har det hetat "ta nåt på huvet" vare sig det varit sommar eller vinter. Jag gillar inte mössor. Jag betraktar ett foto från 1-2 årsåldern: jag sitter som fastfrusen på en kälke och undrar vad som tynger min hjässa. Jo, en stor lappmössa. På ett foto från 3-årsåldern visar en

konfunderad, men lättad person, för nu har trycket minskat. Basker var det.

Under förskoleåldern satt den röda toppluvan alltid på tre-kvart.

Uppklädd till skolstart gällde blå hatt med ripsband och gummi-snodd under hakan. Till vintern förärades jag en grå fårskinns-mössa med rosa sidenfoder. Det skrapade i örönen varje gång jag rörde mig, och den kreationen gjorde mig lomhörd.

I 2:a klass medgav en mössa av ozelotimitation med knorrade örön. En dag kastades den upp i luften och hamnade på kaminröret. Det osade katt och jag fick därefter gå med svedda mus-, förlåt mössöron. Margit, jag glömmer inte vad du fick till skolresan, något ljuvligt kvinnligt. Jag fick, just det - en ny mössa. En från katalog efterskickad lila, av impregneringsmedel stinkande mocca-imitation. Jag tror att någon av våra kor åt upp den senare i tron att det var ett fynd av styvmorsviol.

Så förärades jag sjuksköterskemössan. Den som ser ut som en tårta, ni vet. Inte ens den används längre.

På min hatthylla vilar tre från Second-Handaffär inköpta hattar med flor och blommor på. De ska jag kanske använda när jag har den rätta åldern inne.

Mormor ägde en stickad nattmössa. Det drog kallt vid husväggen. Jag har för säkerhets skull införskaffat en av voile,

broderad nattmössa a lå Madicken, om jag skulle bli frusen på äldre dar´.

Pelle: Barbro, jag hade iaf inget genusperspektiv i min inlaga, men kärleken till det kvinnliga släktet har sin grund och styrka i moderns roll vilket alltid har varit ett problem för den maskulina delen av mänskligheten. Bara som ett exempel så kunde man läsa i äldre uppslagsverk om människan = Man och sedan följde ett längre kapitel om denna sällsamma varelse.

Sedan så följde "Kvinna" kort beskriven som människa av honkön...

Angående mössa så löstes det med lång och yvig härman ner till minus 35 men då åkte den ryska björnskinnsmössan samt lång röd halsduk och Lovikkavantar på. Återkommer till vantarnas för o nackdelar senare...

Barbro: Dela med dig...

Strax innan skolstart låg jag på sjukhus för första gången. Det var på gamla Sollefteå lasarett nu sedan länge jämnat med marken. Blindtarmsobs. var anledningen. Min rumskamrat hade sparat ett äpple och nu erbjöd han mig (ändrade roller) att dela detta med honom. Ett skrovsmål extra tackade man ju inte nej till. Efteråt undrade jag, om han hade fått ha kniv hos sig. "Vad då kniv?" Det gick ju bra att dela ett äpple med kammen också. Några år senare ägde nästa sjukhusvistelse rum och då på

Backe lasarett. Katastrofen var ett faktum. Blindtarmen hade brustit och jag hade bukhinneinflammation. Vi var 16 personer på salen, barn och gamla blandade. Det gick väl an. Värre var det med tanten som på nätterna kunde komma till mig och undra om jag inte låg i hennes säng.

Jag hade -mot min vilja- fått ett par nya, vita skor. Kostnad: 5 kronor. Till min fasa upptäckte jag att tant Bergström i sängen bredvid hade likadana skor. Jag gjorde allt för att dölja mina fötter och sa mig själv, att nu fick det vara nog!

Problemet löste sig naturligt när jag på skolresan packat skorna tillsammans med en påse päron. Färgen efteråt var obestämbar.

Skolgång och arbete för den unge förr...

Efter skolan i Gulsele gick jag realskola; en termin i Junsele och resten i Åsele (bättre kommunikationer) Dryga ½-året innan jag drog söderut arbetade jag med skogsvårdsarbete plantering och prickning. Jag fick även medverka vid hyggesbränning. En gång ombads jag springa efter material för sprängning; elden hade tagit sig över brandgatan. Jag var helt övertygad om att jag bar på dynamit, och att jag när som helst kunde flyga i luften. Sista tiden innan jul gick jag i snömodd med "låda på magen". Ett planterat skogsområdes beskaffenhet skulle kartläggas och databehandlas. För att de

känsliga hålkorten inte skulle skadas av fukt fick jag hantera dem inuti en låda. Utbyte fick ske i ett tält. Idag finns andra, som i bästa fall har tillgång till ett tält: uteliggarna.

Skådespel...

På tal om personer från Lillsele som Åke Johansson, Tore Åström, Anna Berg och Hilda Åström. Vilka förmågor Lillsele hyst och hyser! Anna Berg skrev en gång en text till en sång, som Eva Östlund och jag framförde i något Vita Bandet-sammanhang. Jag har fortfarande texten i min ägo. Hilda Åström såg jag framträda i en teaterföreställning på Hälla Folkets Hus. Dit cyklade vi barn på grusväg och i vänstertrafik för att se Åsa-Nisse in-action. Biobiljetten kostade 1 krona.

Häromdagen övade Kforstyrkor utanför husknuten. Vilket skådespel. Drama? Ett tiotal thanks -vilka pjäser! Kunde te sig skrämmande, men de gör ju bara fredsbevarande insatser. Jag undrar dock vad som rör sig i thank-arna hos de asylsökande som flytt krigets fasor och som bor i hus längs cortegevägen i väntan på att deras asylärenden ska behandlas.

Jag kände mig i alla fall trygg. Det stod en kvinnlig soldat främst i ledet...

Gillis: Tore Åströms dikt om Bodstigen förtjänar en bättre placering än i byrålådan och jag minns Anna Berg och Hilda

Åström som spelade och sjöng "shillingtryck" som de själva hade skrivit. Det finns säkert fler exempel.

Barbro: Dunder och brak... Efter avklarad skolgång i Gulsele gick jag realskola; en termin i Junsele och resten i Åsele (bättre kommunikationer) Dryga ½-året innan jag drog söderut arbetade jag med skogsvårdsarbete 🤖 plantering och prickning. Jag fick även medverka vid hyggesbränning. En gång ombads jag springa efter material för sprängning; elden hade tagit sig över brandgatan. Jag var helt övertygad om att jag bar på dynamit, och att jag när som helst kunde flyga i luften. Sista tiden innan jul gick jag i snömodd med "låda på magen". Ett planterat skogsområdes beskaffenhet skulle kartläggas och databehandlas. För att de känsliga hålkorten inte skulle skadas av fukt fick jag hantera dem inuti en låda. Utbyte fick ske i ett tält.

Idag finns andra, som i bästa fall har tillgång till ett tält: uteliggarna.

Gillis: Eilerts vedmaskin! Det är en makalös maskin som i alla fall jag aldrig sett maken till. Och att den inte bara är museal utan gör sin funktion än idag är ju fantastiskt. (Se filmen med den på hemsidan.)

Barbro: Med anledning av den välgjorda filmen med Eilert i aktion:

Jag vet inte mycket om vedkapning och vedklyvning, men jag visste hur en slipsten skulle dras när yxan eller lien skulle slipas. Denna min barn- och ungdoms styrke- och motionsapparat på vedbacken. (=pinoredskap)

Jag äger 4 dragspel, men tro inte att jag är någon musiker för det. Det har jag däremot hört om Eilert. Kanske att han också skulle kunna hantera det av farbror Edvard, Hällby, fina ärvda DUR-dragspel av märke Hohner? Jag har ännu inte träffat på någon som kan spela på det. Visst händer det att jag drar en låt någon gång. Jag blundar och njuter. Grannarna sliter sitt hår och undrar var terroristen finns. Vid mitt första Stockholmsbesök i 15-årsåldern släppte jag min 1:a (och enda) skiva. Inspelningen skedde och releasepartyt hölls på Gröna Lund.

Jag har köpt en gammal skolorgel i ek. Det var det tyngsta jag någonsin släpat uppför trappan. Ska orgeln någon dag lämna bostaden, så blir det i obefintligt skick som orgel.

Eilert 8 april: Björn ha stege opp nu, lite för tidigt. Men han är väl int sämmer än att han kan gå å lägg sä igen om dä bli sämmer vår. Durspel är som att spela munspel en ton ut o en ton in. Värre är int ä.

Gillis: En gång när jag var i närradion tog jag upp lite av de svårigheter som det kan bli när man kommer till en plats och inte riktigt förstår alla uttryck. Jag har talat om det i närradion någon gång om t.ex. när vi var helt nyinflyttade till Gulsele och var nere i Junsele och handlade i dåvarande Konsum. När vi skulle åka hem kom en anställd och frågade om vi var den nya familjen i Gulsele. Och eftersom det var sant, fick vi med oss ett paket som Lisa Olsson hade beställt.

Irma undrade vem den där Lisa Olsson var, och jag sa att det skulle vara en dotter till vår granne i Gulsele. Men Irma hade ju talat med henne och hon visste att hon bara hade en dotter i Gulsele och hon hette inte alls Lisa utan Alisa. Som infödd ångermanlänning kunde jag då upplysa Irma om att alla flickors namn här i trakten började med A och därför hette Lisa Alisa. På samma sätt, förklarade jag här i trakten hette N´Gillis, Pelle hette N´Pelle etc. Men att vara ångermanlänning räckte inte alltid till förstå alla språkets finesser. Som ganska ny i trakten satt vi några stycken utanför kraftstationen och pratade när jag hörde barnpladder, som jag tyckte, alldeles för nära. Jag tyckte att här kunde vi inte låta barnen leka så jag skulle springa iväg och skicka hem dem, när de andra gubbarna lugnt sa att det är ingen fara. Det är "ättväre". Men

jag ansåg fortfarande att det var ungar som stöjade och det höll dom med om men det berodde på "ättväre" Till slut förklarade dom att ljudet hördes så mycket närmare eftersom det var medvinden som förde det mot oss. Och då hade jag lärt mig vad ättväre var, liksom sivär och motvär och så småningom att det inte var nåt vär för kl. 9. Det senare får jag berätta om någon annan gång.

En liten gnagare kallade jag länge för "näbbmus". I Norrbotten kallade man den för Skaramus för att man såg den springa på skaren. Först när jag kom till Gulsele fick jag veta att de egentligen heter "Musskära". Kul om någon kan härleda ordbildningen.

Sven-Åke Sjödin på Isbäck, som inte lever längre, hade ibland lite fundringar om dialekt. Han sa att dom i Tjäl, eller i Tjäl som han sa, pratade på A som att man bodde Tjal och man drack inte mjälka utan mjalken. Man sa darjnåla åt därjnåla och i stället för jäg sa man jag. Och det är inte bara med de här orden jag utökat mitt ordförråd sedan jag kom till Gulsele

Barbro: Bättre stämman i bäcken än i ån...

Moster hade skurat trasmattorna i Ångermanälvens vatten med såpa och rotborste och nu var mattorna torra och skulle bäras hem. Kusinen, som var väl

förtrogen med mina tilltag, borde ha avstyrt aktionen. Här skulle tänkas rationellt. Inget onödigt spring. Sagt och gjort: en lång matta lades ut och de övriga travades ovanpå och med tag i varsin mattända påbörjades marschen. Vi behövde passera en spång. Något måste ha planerats fel - eller kanske gick vi i otakt - lasset kom i gungning och ...tippades i bäcken.

Nu var goda råd dyra. Mattorna skulle hängas upp på övervåningen. Moster väntade, redan anande oråd. Övergiven av kusinen, som snabbt forskansat sig bakom lås och bom, försökte jag krysta fram en trovärdig förklaring samtidigt som jag retirerade. Jag blev insläppt till den trygga tillvaron hos kusinen. Det var ansträngande att lyssna till mosters monolog på övervåningen...

Klipp...

Min syster har mörkt hår - jag ljust. Ändå räknar jag mig som familjens svarta får. Det är liksom jag som stått för skandalerna.

Systemens - Carinas - skolklass skulle fotograferas (1960-61, klass 1-3). Hennes leende är lite snett, kanske för att bättre harmoniera med det snedklippta håret. Kvällen innan fattade jag saxen för att styla syrrans hår. Lite klipp här och där, men i halvtid bröt hon upp. Detta efter att blodvite uppstått i och med ett klipp i örat. Fröken Månsson

gjorde sitt bästa för att hyfsa till frisuren inför porträtteringen.

Apropå pimpeltävling i påsktid: Familjens fiskelycka hade varit tämligen god vid pimpling i Gulsele. Så upptäcktes all fisk försvunnen. Systerdottern Elina då i 3-årsåldern hade stoppat tillbaka fisken till dess rätta element. Idag studerar hon biologi för att ev. bli marinbiolog. Kanske bidrog händelsen i Gulsele till att intresset för arters bevarande bevakas..

Pelle: Ejja! jag måste säga att alla som jag visat klippet med din "vedprocessor" för är mycket imponerade, tänk vad de kunde redan 1928. Hur är vädret där uppe? 😊

Eilert 13 maj: Vädret ja vad skall man säga, långkalsongerna sitter på fortfarande - på natten 5-6 + på dagen sol och nordavind kan inte bli annat än kallt. Eller som min bror Kjell säger, (nolaväre ä kallt än vicket håll dä kom ifrån).

Pelle: Jag kan bara säga det samma, vi fick juniväder i april o aprillväder i maj... Kallt blåser det och ynkliga regnskurar dyker upp med en timmas mellanrum däremellan så bränner solen till o det kan bli 18 + Men sommaren är på gång det känns i hela kroppen...

Leif 18 maj: Hej alla glada, jag var på Gultjal i helgen och gjorde

sommar. Det var så vackert när solen gick ner över Ångermanälven . Vädret var vackert men det var ett tag kvar innan man behöver klippa gräset. Jag åker nog upp till helgen igen det tar ju bara 5till6 timmar.

Barbro: Mellan hägg och syrén... Apropå väder:

Sommaren kom rekordtidigt i år. Hägg och Syrén blommar samtidigt. På Bertils torp i Häggloken bodde Gustaf Bertilsson. Där fanns magnifika häggar. Lite längre fram på försommaren blommade liljekonvaljer under desamma. Gustaf var ju något av en uppfinnare. Hur många av hans ideér som kunde förverkligas är väl okänt, men han hade bl.a. ett brinnande intresse för motorer. Det finns ett foto på Gustaf och Epan i Bildgalleriet. Kan det ha varit denna konstruktion som kallades "Tjibekarn" (uttal)? Som barn hörde jag berättas om att Gustaf skulle ha byggt om ett tröskverk för motordrift av en båt/flotte. Sjösättningen drog publik. Gustaf lär dock ha lidit skeppsbrott.

Han antog utmaningar; ibland bar det - ibland brast det. Men det sägs ju att friskt vågat är hälften vunnet.

Pelle: Nej "Tjibekarn" var en motorcykel med en släde istället för framhjul och en rejäl snokedja på bakhjulet, denna använde han bla då han högg tjärved till sin

egen sk tjärdal dvs då han utvann sin egen tjära. Vet att Gustav ställde ut "Tjibekarn" i en solig glänta för att den skulle som han sa "äta opp sig" jag antar att han menade bli lite varmare så det var möjligt att starta skrället. Vi smågrabbar var iaf väldigt imponerade av vad denne Gustaf kunde åstadkomma. Men jag vet att han försökte att sätta en aktersnurra på ett oljefat som var riggat med några slantar och tunnor som pontoner. Tanken var att han skulle stå i oljefatet och köra iväg med snurran som drift, det gick inge bra...

En annan gång hade Gustaf byggt sig en damm och i denna så hade han planterat in en Gädda samt ett antal "obbarn". Besviket konstaterade han att gäddan gjort processen kort med obbarn men som han sa så hade han lösningen även på detta problem. " ja ska sette i en större jädde så han få si han mä"

Fortsättning följer...

Nertecknat av besökarna på Gulsele hemsida.